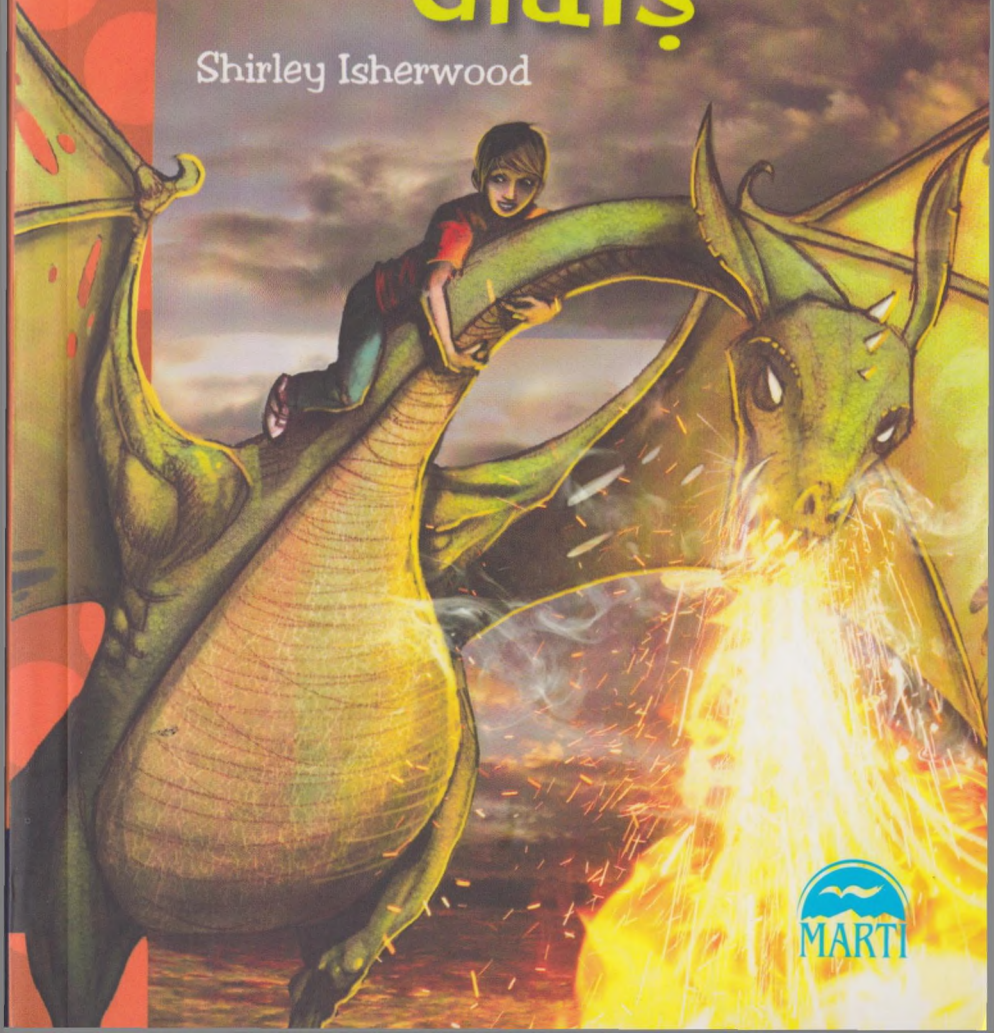

Ejderha Yaratıcısına Gidis

Shirley Isherwood

4. ve 5.
sınıflar için

“Cesaret edip, üçünüz birden
ejderha yaratıcısına gidin!”

Shaun, Michael ve Joe yaşlı adamın
bu tuhaf teklifini kabul edince,
kendilerini vahşi ama muhteşem
bir maceranın içinde bulurlar. Bu
macerada, konuşan kedi Büyülüdü'l'e
güvenebilecekler midir? Peki, ejderha
yaratıcısı onları bulma konusunda
neden umutsuzdur?

Çocuk ve eğitim üzerine yapılan araştırmalar, ilk okuduğumuz
kitapların **okuma** ya da **okumama** alışkanlığının temelini
oluşturduğunu ortaya çıkarmıştır. Kolay anlaşılabilir, okumayı keyifli
bir oyun haline getiren, soyut düşünmeye ve hayal gücüne katkıda
bulunan kitaplar okuma alışkanlığının temelini sağlamlaştırırken;
çocukların yaşlarına uygun olmayan bir anlatıma sahip, hayal güçlerini
geliştirmelerine katkı sağlamayan kitaplara yönlendirilmesi de
okumama alışkanlığına yol açmaktadır. Bu araştırmanın sonuçlarından
yola çıkarak, okuma eylemini hem kalıcı hem de eğlenceli bir alışkanlık
haline getirmeyi amaçlayan bu seri, 150 kitap ve 4 ayrı okuma
seviyesinden oluşmaktadır.

Pedagog Ayşen Oy tarafından çocuk ve ruh sağlığı gelişimi açısından
uygun bulunmuştur.

facebook.com/martiyayinlari

twitter.com/martiyayinlari

ISBN 978-605-348-657-2

9 786053 486572

Okumadan Önce

- Kapağa bakın ve kitap tanıtım yazısını okuyun. Sizce ejderha yaratıcısı kimdir?
- Büyülüdüil ne tip bir karakter olabilir?

Okumadan Sonra

- Sayfa 8-9'u tekrar okuyun. Sizce çocuklar yarışını kabul ederek doğru bir seçim mi yaptılar?
- Kitabın sonundaki "Yazar Hakkında" bölümünü okuyun. Hangi yazarın sizin için bir hikâye yazmasını isterdiniz? Bu hikâyenin ne hakkında olmasını arzu ederdiniz?

Kısa Test

1. Michael, ejderhanın gözyaşlarını neyle yakaladı?
A) Altın kapaklı, gümüş bir kavanozla
B) Gümüş kapaklı, kristal bir kavanozla
C) Yapışkan kapaklı bir reçel kavanozuyla
2. Hangi insani özellik çalındığında, "alevlere, parlayan mücevhere ve şimşeklere" benzer?
3. "Soğuk Savaş" neden bir kılıç için doğru isimdir?

Okumaya Devam

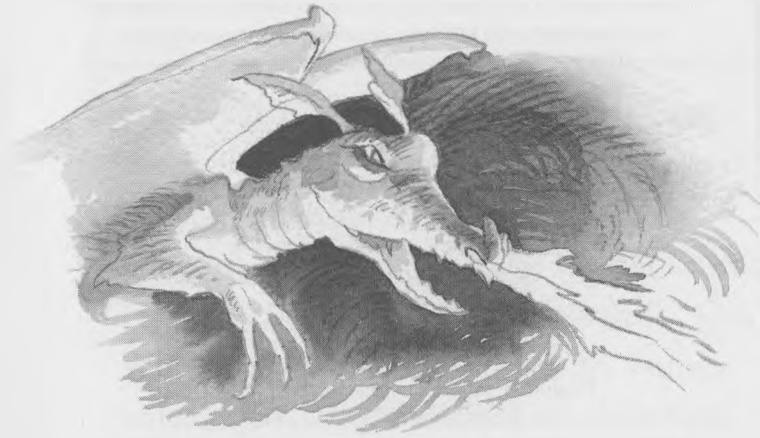
- Anne Mackintosh tarafından yazılan *Bracken Tepesi'nin Hayaletleri*.

Cevaplar için arka kapağın
içine göz atın!

Ejderha Yaratıcısına Gidis

Shirley Isherwood

Resimleyen John Prater

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Ejderha Yaratıcısına Gidiş

1. Baskı: Ekim 2016
ISBN: 978-605-348-657-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©SHIRLEY ISHERWOOD
Illustrations©JOHN PRATER

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Oxford University Press aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: Go to the Dragon-Maker
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Çiğdem Köfüncü
Editör: Gamze Tuncel Demir
Resimleyen: John Prater
Pedagojik Danışman: Aysen Oy
Kapak Tasarımı: Tom Percival
Uygulama: Filiz Odabaş

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

1

Cesaret

Shaun, küçük kardeşi Michael ve arkadaşları Joe sabahtan beri oyun oynuyorlardı. Shaun en büyükleriydi. Uzun boylu ve kıvılc saçlıydı. Michael çok hızlı olması ve güzel sohbet etmesiyle tanınırdı. Joe'ysa bu ikisinin arasında bir yaştıydı. Daha esmer, daha sessizdi. "Çok yaman çocuktur," derlerdi Joe için. Bunun anlamı, Joe'nun görüldüğünden daha fazla niteliğe sahip olduğuydu.

Sıkılmışlardı, artık güneş batıyordu. ay için eve giderlerken yaşı bir adamla karşılaştılar. Adam uzun boylu, zayıf biriydi. zerinde uzun, siyah bir pelerin vardı. Başıdaysa geniş kenarlı bir şapka duruyordu. Aslında adamı görmeden önce, sesini duymuşlardı. Yürürken botlarından *cıyk cıyk cıyk* diye sesler geliyordu. Sesi duyunca dönmüşler ve kendilerine doğru gelen bir figür görmüşlerdi.

Üç çocuğun yanına yaklaşan adam durdu ve hepsinin yüzüne sırayla baktı.

“Sıkıcı,” dedi uzun parmağıyla Joe’nun göğsüne vurarak. Adamın küçük parmağındaki tırnak uzun ve kıvrıktı. Bir tırnaktan çok, pençeye benziyordu.

Parmağıyla Michael’ı dürterek yine, “Donuk,” dedi.

“Kasvetli,” dedi ve uzun tırnağını Shaun’a sapladı. Shaun bir adım geri attı.

“Benden korktun, değil mi?” dedi ihtiyar adam.

Bunu söylerken, tıpkı tırnağı gibi uzun ve sapsarı olan dişlerini göstererek sırttı.

“Hayır!” dedi Shaun. “İnsanların parmağıyla beni dürtmelerinden hiç hoşlanmam, o kadar.”

“Hem kasvetli ne demek, onu da bilmiyorum,” diye ekledi.

Suratını Shaun'un kine yaklaştıran ihtiyar, "Sana anlatayım," diye cevap verdi. "Kasvet, denizde kendi içinde bulduğun şeydir. Yelkenleri dolduracak bir rüzgâr yoktur. Sen de öylece oturursun, günler geçer ama hiçbir şey olmaz. Olamaz..."

Yaşlı adam bunu söyledikten sonra, dimdik durdu. İşte o zaman çocuklar bu adamın müthiş güçleri olan bir büyücü olduğunu anladılar. Birden tepelerinde martılar bağırarak dönmeye ve çocuklar deniz kokusu duymaya başladılar. Sonra hem martılar hem de deniz kokusu kayboldu ve yaşlı adam tek başına, sokağın ortasında gülmeye başladı.

"İstediğin şey, seni tetikleyecek bir şeydir. Bir mücadele, bir cesaret. Seni müthiş bir maceraya götürmek için, yelkenlerini dolduracak güçlü bir rüzgâr gibi."

Bir kez daha yüzünü Shaun'un kine yaklaştırdı. Bu kez Shaun, geri adım atmadı. Yaşlı adamın gözlerinin içine baktı. "Tamam," dedi. "Cesaret nedir?"

Yaşlı adam, dudaklarını yalayıp çok derin düşüncelere dalmış gibi baktı.

Joe ve Michael da Shaun'a iyice sokuldular. Böylece üçü birleşmişti.

“O her neyse, yapacağım!” diye düşündü Shaun.

“O her neyse, yapacağım!” dedi Michael kendi kendine.

“Ben de!” diye düşündü Joe, diğer ikisinin ne düşündüğünü tahmin ederek.

Sonunda yaşlı adam konuştu. Gülümseyerek pelerinin cebine elini attı ve bir kart çıkarıp Shaun'a uzattı.

“O halde ben de size cesaret edin diyorum,” dedi. “Cesaret edip içinüz birden ejderha yaratıcısına gidin.”

Üçlü Anlaşma

“Öyle biri yok ki,” dedi Shaun.

“Karta bak,” dedi adam. Shaun da baktı. Üzerinde, “Ejderha yaratıcısı,” yazıyordu. “Nab End Evi.”

Nab End Evi, kanalın en uç noktasında, tam parkın yanında yer alan çok büyük bir evdi. Bir yokuşun tepesine inşa edilmişti ve çocukların oturduğu mahalleden, bu evi görmek mümkündü. Fakat ev uzun yıllardır boştu. Bahçesi otlarla kaplıydı, büyük demir kapıları kırılmış, boşlukta öylece sallanıyordu.

Joe ve Michael, kartı okumak için eğildiler. Üçü de karttan kafalarını kaldırdığında, yaşlı adam sokağın ilerisine doğru uzaklaşmıştı bile.

“Sanırım bu bir şaka,” dedi Shaun elindeki karta bakarak.

“Bence de,” dedi Michael.

“Değil! Değil!” dedi Joe. O, bunun doğru olmasını istiyordu. Adamın dediği gibi tuhaf, vahşi ve muhteşem bir macera yaşamayı diliyordu.

“Oraya gitmeliyiz!” dedi.

“Tamam,” dedi Shaun. “Gideceğiz. Hatta hemen, şimdi gideceğiz.” Plastik kılıcını almak için bahçe duvarının diğer tarafına sarktı çünkü kılıç çalılarının arasında saklıydı. Kılıç, her zaman oynadıkları oyunların bir parçasıydı. Bu oyunu geçen yaz icat etmişlerdi ve uzun zamandır oynamıyorlardı. Ama Shaun aniden, kılıcı da yanına alması gerektiğini hissetmişti.

Kılıç çok kirlenmiş ve her yanını örümcek ağı kaplamıştı. Shaun kılıcı eliyle temizledi. Michael’la Joe da onu izliyordu. İkisi de konuşmadı ve eski bir oyuncağı yanlarına almanın bebekçe bir fikir olduğunu düşünmedi.

Üçe Bölünme

Sokakta sessizce ilerlediler ve kanala doğru giden dik patikayı tırmandılar. Suyun diğer tarafındaki Nab End Evi çok büyük ve karanlık görünüyordu. Bahçenin her yerini otlar bürümüş, kalın ve dikenli bitkiler parkla arasında sınır çizgisi oluşturmuştu. Üç çocuk, kanalın üzerindeki köprüyü geçti ve bir süre demir kapıların önünde durdular. Sonra kapıları aşıp çakıllı yoldan ilerlediler.

Gece artık çok da karanlık gelmiyordu çünkü tepeyi tırmanmışlardı. Geriye dönüp baktıklarında suyun gümüş rengi pırıltısını ve köyün üzerinden yükselen sokak lambalarıyla, evlerden süzülen ışıkları görebiliyorlardı.

“Sanki bu bir şekilde farklı,” dedi Michael. Değişikliğin ne olduğunuysa açıklayamıyordu.

Shaun da aynı şeyi hissetmişti. “Sanırım bu bir tür sihir,” dedi. “Sanırım bir tür sihir oldu.”

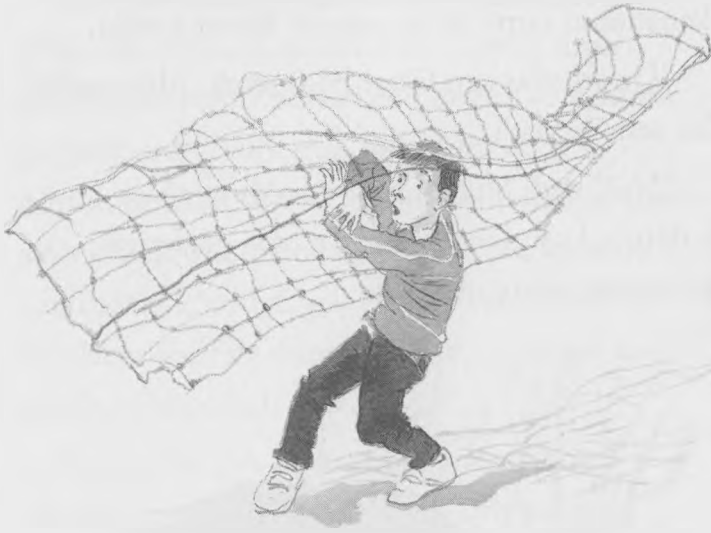
O konuşurken siyah, kocaman bir kuş yani bir kuzgun, alacakaranlığın içinden süzülerek gelip kanatlarını çırttı ve bir ağacın dalına kondu.

“Üç arkadaş şimdi üçe bölünecek,” diye çatlak bir sesle gıkladı.

“Ne?” dedi Shaun. Başını kaldırıp ağaca bakınca, kuşun yuvarlak ve parlak gözleriyle kendisine baktığını gördü.

Tam o sırada Nab End Evi'nin kapısı, ardına kadar açıldı ve görünmez bir el dışarı bir ağ fırlattı. Ağ uçarak Joe'nun üzerine düştü, çocuğu evin içine çekti. Derken kapı birdenbire kapandı.

Shaun merdivenleri hızla çıkararak kapıyı yumruklamaya başladı ama cevap veren olmadı. Michael ise, bahçedeki karanlığın içine doğru koşarak uzaklaştı.

“Mike! Geri dön!” diye haykırdı Shaun, fakat Michael koşmaya devam etti. Sonra da kanala doğru uzanan sisin içinde kayboldu.

“Ah, Mike...” diye düşündü Shaun. Kardeşini çok iyi anlıyordu. Michael inanılmaz derecede cesur olabilirdi ama böyle ani gelişen olaylar karşısında cesaretini pek de gösteremiyordu. Onun cesaretlenmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Geri dönecektir,” dedi Shaun. Sonra başını kaldırıp kuzguna baktı. “Şimdi ne yapacağım?” diye sordu.

“Parktaki cadının evine git,” diye gıkladı kuş. Sonra uyumaya başladı. Bir anda sönen ışıklar gibi o parlak gözleri yok olmuştu.

Shaun geriye dönüp tepeyi indi. Kanal ve köy artık daha net görünüyordu. Parka çok yaklaşmış olacağını tahmin etti fakat daha önce hiç gelmediği bir yerdeydi ve cadının evinin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

“Ama onu bulmalıyım!” dedi ve yürümeye devam etti. Taşlara takılıp sendeliyor ve gecenin karanlığında dalların üzerinden geçmeye çalışırken düşüyordu. Sonra birdenbire ay çıkıverdi.

Shaun, aya bakarken önünden uçan kuzgunu fark etti. “Kanatları dev gibi!” diye düşündü. Biraz korkarak bileğini uzattı ve kuş gelip Shaun’un bileğine kondu.

“Evi bulamıyorum,” dedi Shaun. Kuzgun başını salladı ve parlak gözüyle Shaun’a bakıp, “İşte orada,” dedi. Kuşun gösterdiği yere bakan Shaun ağaçların aralarında, yamuk bacasından incecik beyaz bir duman tüten ve penceresinden ışık süzülen evi gördü.

“Daha önce orada değildi ama!” dedi, fakat kuş başını sallayıp şaşırarak ne var der gibi çocuğa baktı.

Bileğine sımsıkı yapışmış kuzgunla beraber, Shaun cadının bahçesine girdi.

Michael ve Ejderha

Michael, kaçarırken kendi kendine asla ağa takılmak istemediğini söyleyip durdu. “Eğer hem Joe, hem ben yakalansaydık, Shaun tek başına kalırdı,” dedi içinden. “Shaun tek başına tüm bunların üstesinden nasıl gelirdi o zaman? Biraz kaçayım sonra da geri dönüp Joe’ya yardım ederim!”

Ama “biraz”dan çok daha fazla kaçtı. Hatta koşabildiği kadar hızlı koştu, öyle ki bacakları onun kontrolünden çıkmış ve durmadan koşmak ister gibiydi. Sonra nereden geldiği belli olmayan bir sisin içinde buldu kendini ve durmak zorunda kaldı. “Ben bir korkağım,” diye düşündü acı içinde, “sadece korkaklar kaçır çünkü.”

Sis giderek yoğunlaşıyordu. Michael bunun kanaldan geldiğini düşündü fakat sis etrafını sardıkça, bunun sıradan bir şey olmadığını farkına vardı.

Orada dikilip merak ederken, siyah ve ıslak bir burun havayı koklayarak sisin içinden sıyrıldı.

Bu garip şeyin burun delikleri kocamandı, sisi koklarken bu daha fazla belli oluyordu. Michael durup bu yaratığı izlerken, burnunun altındaki kocaman ağız da açıldı ve içinden uzun, keskin, sapsarı dişler görüldü.

Ay çıkmış, kokulu sis yavaşça dağılmıştı ve Michael artık net bir şekilde yaratığı görebiliyordu. Bu bir ejderhaydı ve inanılmaz büyüktü. Derisinin üzeri koyu yeşil ve altın rengi pullarla kaplıydı.

“Acaba beni yer mi?” diye düşündü Michael. “Yoksa üzerime ateş mi püskürtecek?” Düşünecek pek de fazla zamanı olmadığı için artık korku da hissetmiyordu.

“Bu korkunç şeylerin hiçbirini yapmayacağım,” dedi ejderha, şiddetli bir şekilde nefes alarak.

“Düşüncelerimi okuyorsun!” dedi Michael.

“Bütün ejderhalar düşünce okur,” dedi ejderha. “Fakat bu benim yapabildiğim, ejderhalara ait olan tek özellik.” Tekrar derin bir nefes aldı ve yere yattı. Michael, ejderhanın şu anda tıpkı, bugün gezintiye çıkmayacağını öğrenen üzgün bir köpeğe benzediğini düşündü.

“Ben başarısız olanlardan biriyim,” dedi yaratık. “Haşin olamayan bir ejderhayım.”

“Başarısız mı?” diye sordu Michael.

“Bütün ejderhaları, ejderha yaratıcısı yapar,” diye anlattı ejderha. “Genelde hepsi de bir ejderhadan beklenildiği gibidir yani vahşi, korkusuz ve savaşçı. Bir yığın ejderha içinde sadece birkaç tanesi ejderha yaratıcısının istediği gibi olmaz.”

“Nasıl oldu?” diye sordu Michael. Ejderhanın yanına oturup onun ne kadar muhteşem göründüğünü düşündü. Birdenbire, sadece peri masalları ve efsanelerde olması gereken bir yaratığın yanı başında oturduğunu fark etti.

“Ejderha yaratıcısı çok öfkeliydi,” diye hıçkırarak söze başladı ejderha. “Biz de uçamıyorduk ama ona saygısızlık edemedik. Kanatlarımızı biraz zayıf yapmıştı. Sadece ağaçlara kadar uçabiliyor ama daha öteye gidemiyorduk. Böylece avlandık,” dedi, Michael’ın yüzüne hüznle bakarak. “Şövalyeler, atlarıyla geldi.”

“Şövalyeler mi?!” diye şaşkınlıkla bağırdı Michael.

“Ejderhalar çok uzun yaşar,” dedi yaratık.

“Yakalanıp öldürülmemiş olmana çok sevindim,” diye yanıtladı Michael.

“Parktaki cadı bize çok acıyor. O yüzden bizi, insanlara karşı görünmez yaptı. Sadece sihre inanan kişiler bizi görebilir ki artık buna inanan çok çok az insan var,” dedi ejderha. “Ejderha yaratıcısı da bunu öğrenince, bizi birbirimize karşı da görünmez ve sağır yaptı. Yani çok yalnızım ve sanırım tüm diğer ejderhalar da öyledirler.”

Bir damla yaş göz pınarından aşağı doğru kaydı ve ejderhanın yeşil-altın rengi yüzünden süzülerek incecik bir buhar gibi siyah burnuna doğru indi.

Bu sırada Michael da ejderhanın alev püskürtebildiğini düşündü çünkü burnu, o koca yaşları buharlaştıracak kadar sıcaktı.

“Ah, evet,” dedi ejderha, bir kez daha Michael’ın düşüncelerini okuyarak. Sonra da kocaman bir alev topunu, burun deliklerinden dışarı çıkardı. “Ama arkadaşlarımı göremedikten sonra, alev çıkarmanın ne anlamı var ki?” Sonra da ardı ardına yaşlar, simsiyah burnuna inip buharlaştı.

“Lütfen ağlama,” dedi Michael.

“Cadı bana dedi ki,” diye devam etti ejderha burnunu çekerek, “eğer bir erkek çocuğu, gözyaşlarımı yakalayıp onları gümüş kapaklı kristal bir kavanoza koyarsa arkadaşlarımla ben Sihirbaz’ın araştırmasına katılabilmişiz. O bizi nasıl görünür yapacağını bilirmiş. Hem sadece görünür değil cesur, güçlü... of yani bir ejderhadan beklenen her şey işte.” Yalvarırcasına Michael’a baktı.

“İyi de benim gümüş kapaklı, kristal bir kavanozum yok ki,” dedi Michael.

“Bende bir tane var,” dedi ejderha çabucak ve pençesini açıp kavanozu uzattı.

“Şimdi de,” diye devam etti yeşil başını aşağı indirerek, “görünmez arkadaşlarımı düşünüp ağlayacağım.”

Gözyaşları kocaman ve ıpsıladı. Michael gümüş kapağı açtı ve diz çöküp kavanozu ejderhanın yanına dayadı. Damlalar kocaman bir *şıp!* sesiyle düşerken, çok kısa sürede kavanoz ağzına kadar doldu.

Michael kavanozu iki eliyle sıkıca tuttu ve diğer ejderhaların nasıl göründüklerini merak etti. Acaba onlar da yanı başında ağlayan bu ejderha kadar büyükler miydi? Hepsi alev püskürtebiliyor muydu? Michael, sislerin içinde gördüğü bu yaratığı, Shaun’un da görmesini umut etti. O zaman kendisinin bir korkak olduğunu düşünmezdi! Asla!

Ağır ve ıslak bir şey eline düştü. “Kavanoz dolmuş,” dedi ejderha. “Lütfen kapağını iyice sıkar mısınız?”

Michael oturdu ve kavanozu bacaklarının arasına aldı.

Ejderha şimdi biraz daha neşeli görünüyordu.

“Mutsuzluk ve mutluluğun ayrı zamanları vardır,” dedi yaratık, bir kez daha Michael’ın düşüncelerini okuyarak.

Michael ona gülümsedi. Düşünceleri okuyabilmek, ejderhanın çok güzel bir özelliği idi çünkü bazı düşünceleri söze dökmek pek mümkün olmuyordu. Doğru kelimeleri bulmak zor olabiliyordu, denemeye çalışırken karşınızdaki kişi aslında hiçbir şey anlamasa da, “Evet, evet. Ne demek istediğini anladım,” diyebiliyordu.

“*Bu* iyi bir özellik, öyle değil mi?” dedi ejderha ve mutlulukla derin bir nefes verdi. Yaratığın nefesi kurtçuk, et ve parçalanmış kemik kokuyordu.

Shaun, Cadı ve Büyüdüil

Shaun, cadının parktaki evine ulaştığında kuzgun, ışık süzölen pencereyi gagasıyla tıklattı. Kapı anında gıcırdarak açılmıştı. Bir ses, “Girin. Ne istemiştiniz? İsteklerinizi net bir şekilde ifade edin,” diye seslendi.

“Dediğini yap,” dedi kuzgun ve havaya yükselip gecenin karanlığına doğru uçtu. Shaun onun gidişine üzölmüştü çünkü kuzgun büyük bir bilgeydi.

Shaun yavaşça içeri adım attı.

Ateşin önündeki halının üzerine kıvrılıp yatan siyah kedi, Shaun içeri girince ayağa kalkarak gerindi. Cadının kendisiyse masada oturmuş, bir demliğı karıştıyordu. Masanın tam ortasında kocaman, kristal bir top vardı.

Üzerinde: *Sihirli kristal topumla geçmişine ve gelecekte seni nelerin beklediğine bakarım, yazan kartlar topun tam yanında duruyordu.*

“Seni kim gönderdi?” diye sordu cadı.

“Büyük, siyah bir kuş size gelmemi söyledi,” dedi Shaun.

“Ah, kuzgunum,” dedi cadı. “Neden bana gelmeni söyledi?” diye ekledi halen demliği karıştırarak.

Shaun ona cesaretle bahsetti sonra da Joe'nun ağlara yakalanışı ve Michael'ın kaçışını anlattı. Siyah kedi masaya zıplamış, ilgiyle hikâyeyi dinliyordu.

Shaun sözünü bitirince, “Demek o döndü ha, Büyülüdü?” dedi cadı, kediye. “Demek ejderha yaratıcısı geri döndü.” Şimdi demlikteki kaşığına daha da hızla döndürüyordu.

“Hâlâ çayı karıştırıyorsun,” diye mırıldandı Büyülüdü. “Çok koyu olacak sonra.”

“Ben demli seviyorum,” dedi cadı ve demliğı ateşe koydu.

“Hayır, sevmiyorsun,” diye cevap verdi Büyülüdü. “Bundan nefret edersin.”

Shaun bu konuşmayı şaşkınlık içinde izliyordu. Eski evde korkunç bir ejderha yaratıcısı varken ve arkadaşı Joe bir ağın içinde tıkilip kalmışken, nasıl oluyor da bu ikisi çayın demli olacağı hakkında böyle tartışabiliyorlardı?

Cadı başını kaldırdı ve Shaun ile göz göze geldi. Neler düşündüğünü biliyor gibiydi.

“Üzülmenin ve alınmanın bir faydası yok,” dedi. “Yapılacak şey sakın kalıp harekete geçmek.”

“Nasıl?” diye sordu Shaun.

“Evet?” dedi cadı. “Ne istiyorsun? Sana en çok yardımını dokunacak şey, sence nedir?”

Hem kedi hem de cadı gayet sakin ve sabit bakışlarla Shaun’a baktılar.

Shaun panik içindeydi. Çok şey isteyebilirdi ama içlerinden hangisi Joe’yu kurtarıp Michael’ı bulması için en etkili olacak şeydi?

“Düşünürken oturabilirsin,” dedi cadı.

Shaun da oturdu. Tam bu sırada kılıcının ucu, sandalyenin bacağına takıldı. Shaun tekrar ayağa kalktı.

“Kılıcımın gerçek bir kılıç olmasını diliyorum!” dedi.

Cadı bir süre durup çocuğu süzdü. “Kaldır o zaman onu,” dedi. Shaun kılıcını havaya kaldırdı.

“Daha yükseğe. Başının üzerine.”

Shaun kılıcı, mümkün olduğunca yükseğe kaldırdı. Bu haliyle kılıç ona epey ağır gelmişti.

“Büyü işe yarıyor mu?” diye sordu.

“Büyü? Büyü mü?” dedi cadı kalkıp bir çekmeceyi açarken. “Daha büyüü bulmadım bile. Nereye gitti bu şey, Büyülüdü?”

“En alttaki çekmede,” dedi kedi.

“Buradaymış,” dedi cadı. Çekmeceden bir şey aldı ve Shaun’un suratına doğru döndürdü sanki ona bir şey fırlatıyormuş gibi yaptı. Bu şey bir an parıldadı sonra yok oluverdi. Shaun gözlerini kapattı. Tekrar açtığındaysa, cadı masada oturuyor ve bardağına demli çay dolduruyordu.

“Eee?” diye sordu, “daha ne bekliyorsun?”

“Oldu mu?” dedi Shaun. “Artık bu, gerçek bir kılıç mı?”

“Ben bilmem, bunu bulacak olan sensin,” dedi cadı.

“Belki ben de onunla gitsem iyi olur,” dedi Büyüdüil. “Sadece yarı yola kadar.”

“Çok güzel,” dedi cadı. “Ama sadece yarı yola kadar.”

Bardağını masaya koyup parmaklarını şıklattı. “Gidin!” diye bağırdı ve Shaun ile Büyüdüil bir anda kendilerini karanlık parkın içinde buldular.

Büyünün hızı, Shaun’un nefesini kesmişti fakat kedi pek etkilenmiş görünmüyordu. Açıklamak ister gibi, “Bu gece çok havasında,” dedi.

Shaun kılıca baktı. Hâlâ plastik bir oyuncığa benziyordu. “Gerçekten işe yarayacak mı?” diye sordu kediye.

“Onun büyüleri genelde işe yarar,” dedi Büyüdüil. Kılıcın gerçek olup olmadığıyla ilgilenmiyormuş gibiydi.

Shaun derin bir nefes alıp patikadan yürümeye başladı. Büyüdüil'in kendisini takip edip etmediğinden emin değildi ama bunu yapmasını umut ediyordu.

Joe, Cüce İğrenç ve Ejderha Yaraticısı

Joe ilk başta ağa yakalandığında, kendini kurtarmak için deli gibi çırpındı. Fakat ağ çok kuvvetliydi, o yüzden Joe da kıpırdamadan yatıp top gibi kıvrılmaya karar verdi. Bu halde yatarken dönemeçli, karanlık ve çok soğuk bir koridorda biri onu sürüklemeye başladı.

Joe bir süre sonra başını kaldırıp bakınca, geniş kenarlı şapkası olan bir adamın ağın tepesinden tutmakta olduğunu gördü. Ayrıca uzun, siyah ve tozlu bir pelerinin dalgalanan uçlarıyla, siyah iki botun topuklarını da fark etmişti.

Sonunda iki tarafında kocaman çam ağacı olan bir yerde durdular. “Aç kapıyı İğrenç!” diye seslendi ağı tutan adam. “İlk seçeneği getirdim!”

Kapılar sonuna kadar açıldı ve mavi, deri yelek giymiş olan bodur bir figür kapıda belirdi. Bu cücenin adı İğrenç’ti.

“Bana pek de seçenekmiş gibi gelmedi,” dedi ve sivri uçlu tırnaklarıyla ağın arasından Joe’yu dürttü. “Üzerinde yeterince et yok.”

“Onu yiyecek değiliz ya,” dedi adam. “Onu neden istediğimizi biliyorsun, cesareti yüzünden. Ejderhalarımız için onun cesaretine ihtiyacımız var.”

“Bu çok genç ama,” dedi İğrenç. “Kaç yaşında bu? Bir bakalım. Dur dişlerini kontrol edeyim,”

diyerek yıldırım hızıyla keskin parmağını Joe'nun ağzına soktu.

Şaşı ve kırmızı gözlerini de çocuğa iyice yaklaştırmıştı.

Joe, cücenin parmağını ısırды, hem de çok kötü bir şekilde. Cüce parmağını çekince, bu sefer de gözüne tükürmeye çalıştı.

“Ah, bu çok sinirli bir şeymiş!” diye çığlık attı İğrenç ve parmağını sallayıp dans edercesine tepindi.

Ağı tutan adam sırtarak eğildi ve ağı ters çevirerek Joe'yu dışarı çıkardı. Joe ayaklarının üzerine düşmüştü. Hayranlıkla çocuğa bakan adam, “Tıpkı minik bir kedi gibi,” dedi.

Fakat İğrenç kükreyerek Joe'ya saldırmaya çalıştı, büyücü adam bir kol darbesiyle, cüceyi durdurdu. Onu ensesinden tuttuğu gibi havaya kaldırdı, cücenin botları yere değmek ister gibi sallanıyordu. İğrenç, deri yeleğinin içinden yavaşça sıyrılıp o şaşı gözleri ve ponponlu, kırmızı takkesiyle yere atladı.

“Ona zarar vermeyeceksin İğrenç,” dedi adam.
“Ona ihtiyacımız var.” Konuştukça adamın sesi
daha da alçalıyordu. Joe, bu adamı tanımıştı.

“Sen osun!” dedi. “Sen bize ejderha
yaratıcısına gitmemizi söyleyen adamsın. Oysa
ejderha yaratıcısı *senmişsin.*”

Gözyaşı Kavanozu

Michael ve ejderha otururlarken, bir bulutun arkasından çıkıveren ay, gözyaşı kavanozunu parlattı. “Ne kadar güzel görünüyor,” dedi Michael kendi kendine. “Fakat bununla ne yapacağız?”

“Onu sihirbaza götür,” dedi ejderha. “O ne yapılacağını bilir. Parkta, Kızıl Kayalar’ın yanında yaşıyor. Oradaki bir mağarada evi var.”

Michael, parkı çok iyi bilirdi ama gündüz bile Kızıl Kayalar’a yaklaşmasına izin verilmezdi. Çünkü orası parkın çok garip bir bölümüydü. Ağaçların arasından aniden karşınıza kocaman kayalıklar çıkabilirdi.

“Bir insan neden mağarada yaşar ki?” diye sordu. Ne kadar sefil ve soğuk, üstelik yapayalnız olacağın bir ev, diye geçirdi aklından.

“Sihirbazın büyüleri, ejderha yaratıcısının emriyle cüceler tarafından çalındı.”

“Mağaradaki geçitleri sadece onlar bilir ve büyülerini de o geçitlerde saklıyorlar. Sihirbaz bu yüzden orada gezinip büyülerini arar. Bazıları, eğer mağaranın ağzında durursan sihirbazın ayak seslerini ve nefes alışverişlerini duyabileceğini söyler. Ama onu hiç gören olmamıştır.”

Michael büyücünün, o mağarada nasıl yiyecek ve içecek bulabildiğini merak ediyordu.

“Sanırım birkaç büyüyü hatırlıyor,” dedi ejderha. “Örneğin bir kâse yulaf lapası yapmak gibi.”

Michael sihirbazla ilgili daha çok şey öğrendikçe, mağarayı görmeyi hatta sihirbazın ayak seslerini duymayı daha çok istemeye başladı.

“Fakat eğer bu sihirbazı hiç gören olmamışsa,” dedi, “ona gözyaşı kavanozuyla ne yapacağımızı nasıl soracağız?”

“Dışarda durup seslenebiliriz,” dedi ejderha, umut dolu gözlerle Michael’a bakarak.

“Tamam,” dedi Michael. Elinde gözyaşı kavanozuyla ayağa kalktı ve Kızıl Kayalar’a giden patikaya doğru yola koyuldu.

Ejderha da yanı başında yavaşça onu takip etti.

Kızıl Kayalar şimdi gözüne daha da tehlikeli görünmüştü. Gecenin karanlığında olduğundan büyük görünüyorlardı.

“Oraya nasıl tırmanacağız?” diye haykırdı Michael.

“Ben uçabilirim,” diye kibarca hatırlattı ejderha. Tıpkı bir deve gibi eğildi ve Michael da ejderhanın sırtına tırmandı.

“Sıki tutun,” dedi ejderha ve uçarak yükseldiler.

Ağdaki Çocuklar

Nab End Evi'ndeysen, ejderha yaratıcısı Joe'nun ensesini tişörtünden yakalayıp çift kapının olduğu hole doğru çocuğu sürükledi. İğrenç isimli cüceyse kendi kendine homurdanarak, arkalarından geliyordu.

Odaya girdiklerinde iri taşlarla döşenmiş zeminden savrulan, iki minik figür yanlarına geldi. Bunlar da Küçük Suç ve Kötü Düşünce isimli iki cüceydi. Çarpık ve fındığa benzeyen kahverengi suratlarını büzerek Joe'nun suratına yaklaştırdılar.

"Bu kim?" diye sordu Küçük Suç.

"Bu ne?" diye sordu Kötü Düşünce, iğrenç bir kahkaha atarak.

"Bu, güzel ve minik bir demet cesaret," diye cevap verdi ejderha yaratıcısı. "İstedığımızı yapabilmek için yeterince cesaret var onda."

Cücelere döndü. "Bu geceki av kötüydü," dedi.

“Bana ufak tefek şeyler getirdiniz. Ağlayan, sızlayan şeyler. Tüm o ağlar dolu fakat içlerinde bir tane bile cesaret yok.”

“Şu şey senin ne demeye çalıştığını merak ediyor,” dedi Kötü Düşünce.

“Ona anlatsak mı?” diye sordu Küçük Suç.

“Anlat bakalım,” diye yanıtladı ejderha yaratıcısı.

“Cesareti yeni ejderha için istiyor,” dedi Kötü Düşünce, Joe’ya. “Ve minik bir çocuğun cesareti en iyisidir.”

“Peki, neye benziyor şu cesaret derseni,” dedi Küçük Suç. “Bazen alevlere, bazen parıldayan mücevherlere ve bazen de çakan şimşeklere.”

“Peki, bu cesareti çocuklardan nasıl alıyor?” dedi İğrenç. “Onu nasıl çıkarıyor? Ah... işte bu konuyu açıklar.”

Yine yüzünü, Joe'nunkine dayadı. Bu kez Joe onun bacaklarına fena bir

tekme savurmuştu. “Ne demek istediğimi anladın mı?” dedi İğrenç ve acıyla kıvrandı.

Kötü Düşünce ile Küçük Suç başlarını salladı ve Joe'yu kollarından yakalayıp hızla odanın diğer ucundaki ağına içine koydular. Ağ, çatlamak üzere olan bir direğe asılı duruyordu. Joe kendisini bir öne bir geriye sallanırken buldu.

Aynı kirişten sarkan, biraz daha büyükçe bir ağına içiyse bir sürü küçük erkek çocuğuyla doluydu.

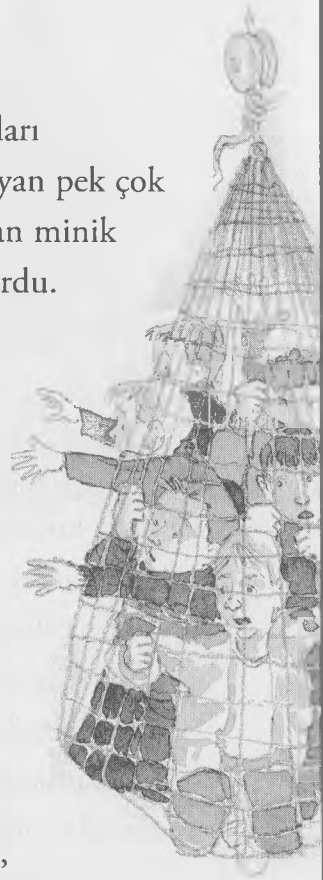

Görüntü tıpkı balıklarla dolu ağları andırıyordu. Ağın arkasından parlayan pek çok göz ona bakıyor, deliklerin arasından minik eller uzanarak onu tutmaya çalışıyordu.

“Ah, kurtar bizi... kurtar bizi!” diye bağıran onlarca çığlık duyuluyordu.

Çocukları taşıyan ağ gittikçe daha çok sallanmaya başladı ve çocuklar sonunda Joe’ya ulaştılar. Ama Joe elini mümkün olduğunca ileri uzatsa da kendi ağı çocukların elini tutabilecek kadar yakına gidemedi. Altlarındaki tozlu ve ateşin dumanıyla dolu mağarada, cüceler onları izliyor, neşeyle dans ediyorlardı.

“Sallanın küçük balıklar, sallanın ağlarınızda!” diye bağırdılar. Bir süre sonra hem Joe hem de çocuklar birbirlerine asla uzanamayacaklarını anlamış ve ağların hareketi yavaş yavaş durmuştu.

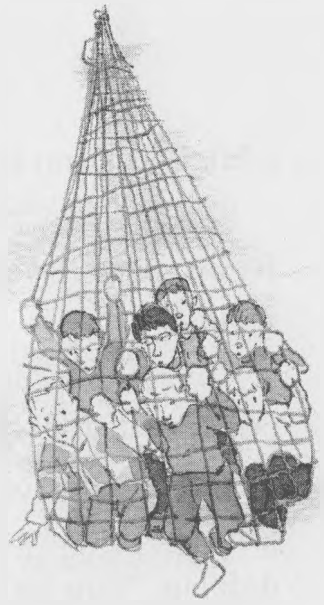
Sabah Olmadan Gelen Ejderha

Joe sessizce ağında yatarken, sırtına baskı yapan iri bir çakıl taşı hissetti. Arkasına kıvrılıp bakınca kocaman bir düğüm gördü. Düğüm çok sıkıca bağlanmıştı yine de Joe hızla çözmeye çalıştı. Arada sırada aşağıya bakıyor ve cücelerin yaptığı Şeyi görmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Fakat Joe onlara göre çok yukardaydı. Zaten onlar da yiyip, içerek aralarında sohbet etmekle o kadar meşguldüler ki evik parmaklarını kullanarak kaçmaya çalışan bir çocuğu fark edecek halleri yoktu.

Birkaç saat sonra düğümün işi bitmişti. Ağdaki delik, Joe'nun çıkıp asılı olduğu direğe tırmanmasını sağlayacak kadar genişti.

Aşağıdaysa cüceler artık yorgun düşmüş ve birbirlerine sarılarak uykuya dalmışlardı.

Ama diğerk ağdaki çocuklar uyanıktı ve Joe'yu kaçarken gördüklerinde ilk işleri çığlık atmak oldu. Sonra içgüdüleri onlara sessiz olmalarını söyledi. Hepsi birden ağın içinde büzüşüp, heyecanla gözlerini açarak Joe'nun ağından çıkıp direğe tırmanışını izlediler.

Duvar kalın ve sağlam taşlardan yapılmıştı. Taşları birbirine bağlayan çimento yer yer çatlamış açık yerlerde ayak ve el girecek kadar minik boşluklar bırakmıştı.

Joe nefesini tutarak, ağır ağır aşağı kadar indi. Sonra yorgunluktan titreyerek başını kaldırıp çocuklara baktı. Hepsi birden sessizce ağın içinde yatıyor ve Joe'nun kendilerini kurtarmasını bekliyorlardı. Ama Joe'nun aklına acayip bir fikir

geldi. Çocukların ağı şu an çok ağır olmalıydı.

Eğer ağın ipini çözerse, yere çakılırlardı.
Joe'nun kendisine yardım edecek birine ihtiyacı vardı... bir insana...

“... ya da bir ejderhaya,” dedi camın pervazından gaklayan bir ses.

Yukarı bakan Joe, Shaun ile konuşan kuzgunu gördü. “Sabah olmadan gelen bir ejderha,” dedi kuş. “Sana bir tane getireceğim.” Ve bunu söyleyip kocaman kanatlarını açarak, gecenin karanlığına doğru uçtu.

Joe'nun Tırmanışı

Joe, ejderha yaratıcısının evindeki büyük hole bağdaş kurup oturdu ve kuzgundan bir işaret gelsin diye, gökyüzünü izlemeye koyuldu. Cüceler, holün diğer köşesinde hâlâ horlarken üzerindeki çocuklar da kurtarılmayı bekliyorlardı. Joe ara sıra, çocukların mırıltılarını duyuyordu.

Sonunda bir çift kanat sesi duyan Joe, kuzgunla ejderhanın pencere pervazına konduğunu gördü. Ejderhayı gören çocuklar nefeslerini tutmuş, sanki hepsi tek vücut olmuş gibi kalakalmışlardı.

“Fakat bu biraz küçük bir ejderha,” diye düşündü Joe hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Ejderha, Joe'nun düşüncelerini okumuştı. “Boyutları ne olursa olsun, tüm ejderhalar güçlüdür,” dedi ve uçarak Joe'nun yanına geldi.

“Ve ben bir dişiyim.”

Çengelin ucundaki düğümü çözen ejderha, ağı yavaşça aşağı indirmeye başladı. Ağ, ağır ağır yere doğru yaklaştıkça, direktten gıcirtılar yükseliyordu.

Bunlar çok yüksek sesli gıcirtılardı ve cüceler rahatsız olmaya başlamışlardı. Ejderha durup Joe’ya baktı.

“Eğer biraz daha indirirse, direk yine gıcırdayacak. Ama ağı da bu şekilde ortada tutamayız,” diye düşündü Joe.

Yapılacak tek bir şey vardı, Joe biraz yağ bulup sessizce direğe tırmanacak ve onu sürecekti.

“Ne kadar da cesursun!” diye fısıldadı ejderha, Joe’nun düşüncelerini bir kez daha okuyarak. Fakat Joe bir teneke yağ bulmak için koca masayı taramakla meşguldü, o yüzden ejderhanın düşüncelerini okumasına da onunla konuşmasına da şaşırarak zamanı yoktu.

Yağ kutusunu kotuna sıkıştıran Joe, duvarın önünde durdu. Duvar çok yüksekti ve yükseldikçe de karanlıklaşıyordu.

Taşların arasındaki ilk boşluğa ayağını yerleştirip tırmanmaya başladı. “Aşağı bakma, aşağı bakma!” dedi her adımda kendi kendine.

Fare gibi sessizce ağın içinde yatan çocukların yanından geçti. Tam tepeye yaklaşmak üzereydi ki, buz gibi bir şey hissederek şok oldu. Elini uzatmış ama taşların arasında herhangi bir boşluk bulamamıştı. Taşlar, çimentoyla sıkıca yapışmış ve sadece sivri kenarları dışarda çıkıntı gibi kalmıştı.

“İndiğim yerden değil, farklı bir yerden tırmanmalıyım,” diye düşündü. Bu sırada ağın içindeki çocuklar derin bir iç çekti ve içlerinden bazıları ağlamaya başladı.

Joe duvarda sallanırken, aklına ejderhadan gelen bir düşünce girdi. “Cesur ol!” diyordu düşünce. “Güçlü ol! Dayan!” Tam o esnada kuzgun uçarak geldi ve omuzuyla taşların arasındaki kireci söktü. Kireç söküldü ve birazı toz, birazı da minik taşlar gibi düşerek dağıldı ve bunlar yere çarptıkları için epey gürültü çıktı.

“Cüceler uyanıyor mu acaba?” diye merak etti Joe ve hemen ardından ejderhanın, onu rahatlatan düşüncesi zihnine girdi. “Derin uykudalar, hem de hepsi!”

Kuzgun, Joe'nun parmakları için yeterince boşluk açtığıında çocuk da tırmanmayı tamamladı. Bacakları ve kolları çok yorulmuştu. Parmakları sert taşlar yüzünden ağrıyordu ama sonunda direğe ulaşmayı başardı, yavaşça ilerledi ve makarayı yağladı. Sonra çarka tutunarak çocukların ağına indi ve ejderha da onları dikkatli bir şekilde yere indirdi.

“Şimdi gitmeliyim,” dedi ejderha. “Yoksa ejderha yaratıcısı beni bulur.”

Sonra kuzgunla ikisi, hâlâ açık olan pencereden dışarı uçtular. Gitmeden önce de, “İyi şanslar! İyi şanslar!” diye hafifçe seslendiler.

“Haydi,” dedi Joe, çocuklara. “Beni izleyin.”

Büyük kapıyı açarak, hepsini daha önce ağın içinde sürüklenerek getirildikleri soğuk koridora çıkardı.

Cesaretin Dönüşü

Joe, koridor boyunca ilerlerken, çocukların ayak seslerini ve mırıltılarını işitebiliyordu. Ama bazen sesler ve bu mırıltılar kesiliyordu. Joe o zaman karanlıkta çocukların yüzlerinin solgun bir ay gibi parladığını fark ediyordu.

“Bunların hiç cesareti yok,” diye düşündü Joe. “Ejderha yaratıcısı bunu onlardan almış. Bense bunu onlar için geri almalıyım.” Çünkü Joe cesaret olmadan, bu evden asla kaçamayacaklarının farkındaydı. İyi de bu cesaret nerede olabilirdi?

Birden Küçük Suç'un sözlerini hatırladı.
“*Cesaret bazen alevlere, bazen parıldayan mücevherlere, bazen de çakan şimşeklere benzer.*”

Durup bu sözleri tekrarlayan Joe, tam solunda bir kapı fark etti. Kapının altındaki boşluktan karanlıkta çakan ışıklar görülebiliyordu. Bu ışıklar bazen koyu kırmızı, bazense altın rengindeydi. Joe kapıyı açıp içeri girdi.

Ejderha yaratıcısı sandalyesinde uyuyordu. Tam yanında minik bir masa, masanın üzerinde de ateşle dolu camdan bir kâse vardı.

Joe bunun ateş olmadığını biliyordu. Bu cesaretti.

Joe, cesarete yaklaştıkça o da köpürdü, fışkırdı ve birazcık masanın üzerine taşıtı.

Ama masada duran hiçbir mumu, kâğıdı ya da ejderha yaratıcısının pelerininin kolunu yakmadı. Işıktan yükselen parlak renkler, ejderha yaratıcısının yüzüne yansıyor ve gölgeler oluşturuyordu. Bu gölgelerle adam şimdi olduğundan çok daha ürkütücü görünüyordu.

Nefesini tutan Joe, kâseyi aldı ve çocukların yanına döndü. Çıktığı oda karanlığa gömülürken, gittiği yer aydınlanmaya başlamıştı. Joe'yu ve elindeki kâseyi gören çocuklar mutlulukla parıldadılar.

Ne yapacağını bilmeyen Joe, alevli şeyleri havaya fırlattı ve bunlar da bir araya gelen çocukların üzerlerine düştü. Çocuklar anında, okuldan çıkıyorlarmışçasına mutlu ve özgür bir biçimde koşmaya başladılar. Taş koridorlarda ayak sesleri yükselirken, çam ağacı kapıyı arkalarından kapatıp Joe'yla birlikte parka doğru gittiler.

İğrenç ve Konuğu

Ejderha yaratıcısının holünde uyuyan cüce İğrenç yerde bomboş duran ağırları gördü. Ürpererek, sahibine koştu. Pis, Açgözlü, Küçük Suç ve Kötü Düşünce de uyanmış ve tıpkı maymunlar gibi panik içinde boş ağların etrafında koşuşmaya başlamışlardı. Çok korkuyorlardı çünkü mahkûmları gözlemek onların göreviydi. Şimdi ejderha yaratıcısı ne diyecekti? Onlara ne yapacaktı?

Holün kapıları aniden gürültüyle açıldı ve ejderha yaratıcısı yakasından tuttuğu İğrenç'le beraber kapıda belirdi. Cüceler korkudan titreyerek gerilediler. Ağır adımlarla duvara doğru geri geri gittiler ve ejderha yaratıcısı onlara doğru yaklaştıkça duvara yaslanıp kaldılar.

İğrenç'in botları havada sallanıyor ve koşar gibi hareketler yapıyordu. Cüce inanılmaz yüksek bir sesle çılgın gibi hıçkırıyordu.

“Onları yakalayacağız patron. Merak etme patron, onları yakalayacağız. Sonra da onlara...” Cümlesini bitiremedi çünkü ejderha yaratıcısı cüceyi yere fırlatmıştı.

“Onları *bulacaksınız*,” dedi adam. “Onları şafak sökmeden bulacaksınız.” Çok yumuşak bir şekilde konuşuyordu fakat bu yine de cüceleri sanki adam bağıırıp çağırıyormuş gibi korkuttu. “Ayrıca ağdaki çocukların dışında, yakalamanız gereken iki çocuk daha var. Michael ile Shaun. Hepsini istiyorum.”

Cüceler hızla holden çıktılar. Ejderha yaratıcısı da arkalarından bakıp gidişlerini izledi.

Ejderha Uçuşu

Joe çocukları ağdan kurtarıırken, Michael ve ejderha da Kızıl Kayalar'a doğru uçuyordu. Ejderha, daha önce Michael'a anlattığı gibi ancak ağaç boyu kadar yükselebiliyordu. O yüzden pek çok dala takılarak durmak zorunda kaldılar. Her mola verişlerinde, Michael kalbi hızla çarparak aşağı bakıyor ve ne kadar yüksekte uçtuklarını düşünüyordu. Ay ışığının altında kıvrılan patika buradan tıpkı bir kurdele gibi görünüyordu. Uzaktaki kanalsa gümüş pırıltılar saçıyordu.

"Bir uçuş sonra zirveye ulaşacağız," dedi ejderha birazcık oflayarak. Michael gözlerini kapattı. Bir koluyla sıkıca kavanozu sarmalarken, diğeriyle de ejderhanın kulağına sarılmıştı. Bir kez daha serin havaya doğru yükseldiğini hissetti. Sonra ejderha tekrar yere kondu ve üç kez adım atarak durdu.

Michael gözlerini açtığında, mağaranın kapısında olduklarını gördü. Azıcık içeri doğru ilerlediler ve “Merhaba? Kimse var mı?” diye seslendiler.

Önce hiçbir şey duyamadılar. Sonra çok uzaktan bir çift terlik sesi işittiler. Hemen ardından derin bir nefes sesi duyuldu.

“Orada!” diye çığlık attı Michael. Tam mağaraya koşuyordu ki ejderha onu pençesiyle yakalayıp geri çekti.

“Bir ya da iki kez sola döneceğiz,” dedi. “Sonra bir ya da iki kez sağa, sonrasını unuttum...” Cümlesini tamamlayamadı.

“Haklısın,” dedi Michael. “Girseydim asla çıkamazdım.” Sonra tekrar durup dinlediler. “İyi ama ayak sesleri uzaklaşıyor!” diye bağırdı çocuk. Üstelik o kadar uzaklaşmıştı ki zar zor duyuluyordu.

Bunun üzerine ejderha mağaranın ağzından içeri alev püskürttü.

İçerisi kızıl bir ışıkla aydınlanınca, karanlık geçitlerin siyah girişlerini görebildiler.

“Tekrar!” diye bağırdı Michael alev sönüp mağara yine karanlığa gömülünce.

Ejderha bir kez daha alev püskürttü ve bu kez ayak seslerini daha net şekilde duymuşlardı. Bir dakika sonra tuhaf ama mutlu bir ses duyuldu.

“Evreka! Onları buldum!” ve sihirbaz geçitlerden birinin kapısını açarak göründü. Elinde, ipe birbirine bağlanmış yığınlarca kâğıt vardı.

“Benim güzel, canım ejderham,” dedi. “Ve siz güzel beyefendi, muhteşem alevlerinizin ışığında büyülerimi buldum.” Michael’a doğru dönerek konuşmaya devam etti. “Borcumu size nasıl öderim?”

“Bu gözyaşı kavanozuyla ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Michael ve çimenlerde duran kavanozu gösterdi.

“Benim güzel dostum,” dedi sihirbaz. “Onlar gözyaşı, üzüntü, yas ve mutsuzlukla dolu. Dökün onları. Sadece dökün gitsin.”

Michael diz çöküp gümüş kapağı açtı. Ejderha kavanozu pençelerinin arasına alarak gözyaşlarını toprağa boşalttı.

“Büyü ne zaman işe yarar?” diye sordu.

“Toprak bütün gözyaşını emdiğinde,” dedi sihirbaz.

Hepsi birden diz çöküp damlaların oluşturduğu gümüş renkli minik birikintiye baktı. Toprak kuru ve sertti, bu kadar çok gözyaşını hemen içine çekecek gibi görünmüyordu.

“Sabır, sabır,” dedi sihirbaz. “Eğer yıllarca mağarada yaşamının bana öğrettiği bir tek şey varsa, o da sabırdır.”

Kılıcın Adı

Shaun, parkın karanlık patikalarında ilerliyordu. Uzun zamandır yürüyor olmasına rağmen nereye gideceği veya ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Büyüdü'ün hâlâ arkasında olduğunu düşündü ama bundan pek de emin değildi. Patikada etrafından ara sıra hızla geçen siyah bir şey görüyordu fakat bunun bir kedi mi yoksa sadece bir gölge mi olduğunu kestiremiyordu.

Sonra birdenbire gecenin karanlığında bir fısıltı ve hemen ardından gıdaklıymış gibi yükselen bir kahkaha duydu.

Ses, solundaki çalılık yığınlarından geliyordu. Shaun, kınında duran kılıcını çekti. Kılıç metalik bir ses çıkarınca, çocuk bunun artık gerçek bir kılıç olduğunu anladı. Ay yükselmiş ve kılıç ay ışığında parlamaya başlamıştı. Çalılıklardan gelen kahkaha aniden kesildi.

Büyüldil, Shaun'un önünde belirdi. "Çabuk ona bir isim ver," dedi. "Kılıcının bir ismi olmalı."

“Bir isim mi?” dedi Shaun şaşırarak.

“Evet,” dedi Büyüdüil, “hikâyen anlatılırken, bahsi geçecek bir isim. Shaun ve kılıcından sonra... Hikâyeti böyle anlatacaklar, kılıcın ismini söylemeleri gerek. Havaya kaldır ve kılıcının ismini söyle.”

Bu kulağa harika geliyor, diye düşündü Shaun ama hangi ismi seçmeliydi acaba?

“Çabuk!” dedi kedi. “O duyduğun kakhaha İğrenç ve Küçük Suç’tan geliyordu. Bunlar ejderha yaratıcısının en kötü iki cücesidir. Eğer kılıca hemen bir isim vermezsen, tekrar plastik bir oyuncuğa dönüşür.”

“Tekrar oyuncuğa dönüşeceğinden haberim yoktu,” dedi Shaun. “Cadı bana bundan bahsetmemişti.”

“Etmezdi zaten,” dedi Büyüdüil. “Böyle küçük sürprizler yapmaya bayılır o.”

Shaun kılıcı başının üzerine kaldırdı. “Daha önce hiçbir kılıca verilmemiş bir isim koymalısın ona,” dedi kedi. “Ona en uygun olan ismi vermen gerek.”

“Ona Cesaret ismini veriyorum,” dedi Shaun.

“O isim daha önce verilmişti,” dedi İğrenç’in çatlak sesi çalılıkların arasından. “Cesaret kılıcı şu an Kızıl Kayalar’daki mağarada, pas içinde yatıyor.”

“Cesur Kılıç!” dedi Shaun.

“Aynı yerde,” dedi çatlak ses. “Diğerinin yanında asılı.”

Fısıltılar tekrar başladı. Cüceler plan yapıyordu. Çocuğu yakalamak için harekete geçtiklerinde, çalılar hışırdadı.

“İntikamcı!” dedi Shaun ve kahkahalar bir anda daha da yüksek sesle duyuldu.

Shaun’un kolu ağrımaya başlamıştı çünkü kılıç çok ağırdı ama çocuk yine de onu havada tutmayı başardı. Kılıç, ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Shaun ayın parlayan ışığının altında, yamuk yumuk yürüyerek kendisine doğru gelen İğrenç’le Küçük Suç’u görmüştü.

“Soğuk Savaş!” diye çığlık attı Shaun kılıcı savurarak.

Tam o anda, İğrenç avazı çıktığı kadar bağırdı ve çalılıklara yuvarlandı. Küçük Suç da peşinden yuvarlanmıştı.

“Ona isim verdi!” dedi İğrenç. “Doğru ismi buldu!”

Hemen sonrasında çalılıklardaki sesler giderek azaldı ve sonra her yer tam bir sessizliğe büründü.

“Bu doğru isim mi sence?” diye sordu Shaun, kediye.

“Dene de gör,” dedi kedi. Patikanın tam ortasına oturmuş, sakince sol kulağını yalıyordu.

Çalılıklardan yine mırıltılar yükselmeye başlamıştı. “Sessiz olun!” diye bağırdı Shaun ve kılıcıyla bir hamle yaptı. Kılıç havada hızla dönüp, Shaun’un nişan aldığı yerden daha öteye, çalılıkların oraya doğru savruldu. Ağaçların dalları, İğrenç’in şapkasındaki ponponla beraber yere düştü. Shaun, Soğuk Savaş’la bir hamle daha yapınca bunu gören cüceler hızla kaçtılar.

Kısa süre içinde, gecenin karanlığında kaybolmuşlardı.

“Doğru isimmiş,” dedi Shaun, kılıcı birkaç kez daha zevkle savururken.

“Öyle görünüyor,” dedi Büyülüdil sakın bir tavırla.

Michael, Kızıl Kayalar’dan, kılıcın parıldamasını görmüştü. Sonra bulutlar tamamen ayın önünden çekildi ve Michael, elinde Soğuk Savaş’ı tutan Shaun’u gördü.

Çocuklarla birlikte karanlık parkta ilerleyen Joe da onu görmüştü.

Üç arkadaş tekrar bir araya gelmişlerdi.

Karanlık Olan

İğrenç ile Küçük Suç, Nab End'e gelir gelmez ejderha yaratıcısının yanına koştular. Adamın yanında ağ tamircisi Skrimshanks vardı ve hüznle ağdaki deliği inceliyordu. Bu ağ çok uzun zaman önce yapmış ve şimdi de deliği tamir etmek için erkenden gelmişti. Joe'nun çözdüğü kocaman düğümü tekrar bağlayarak ağı tamir edecekti.

"Bu sefer daha iyi tamir etmeni istiyorum," dedi ejderha yaratıcısı. Adam son derece sakin konuşsa da İğrenç'le Küçük Suç onun şu an çok öfkeli olduğunu ve ağ tamir edilir edilmez Skrimshanks'i onun içine tıkacağını biliyorlardı. Skrimshanks'in başının dertte olmasına da sevinmekteydiler yoksa ejderha yaratıcısının öfkesi, kendi üzerlerine dönecekti.

Ya da en azından bu adam sinirinin tamamını onlardan çıkarmamış olacaktı.

Oysa yanılıyorlardı. Ona olanları anlattıklarında, ejderha yaratıcısı buz gibi soğuk gözlerle (içinde iki kırmızı alev yanan buz gibi soğuk gözlerle) onlara baktı.

“Kılıcı için doğru ismi buldu,” diye kekeledi İğrenç, sonra da Küçük Suç’un arkasına büzüşüp titremeye başladı.

“İsmi bulmadan önce onu yakalamanız gerekiyordu,” diye kükredi ejderha yaratıcısı. Sonra Skrimshanks’e döndü. “Çabuk bitir şu ağı!” dedi.

İşte o anda hem İğrenç hem de Küçük Suç ağın içine kimin girip tepeden aşağı sallanacağını anladılar. Küçük Suç ağlamaya başladı. İğrenç de ejderha yaratıcısının ayaklarına kapandı.

Adam, cüceyi parmak ucuyla itti. “Ayağa kalk dalkavuk,” dedi. Sonra hızla dönüp cüceleri tuttuğu gibi holde sürüklemeye başladı.

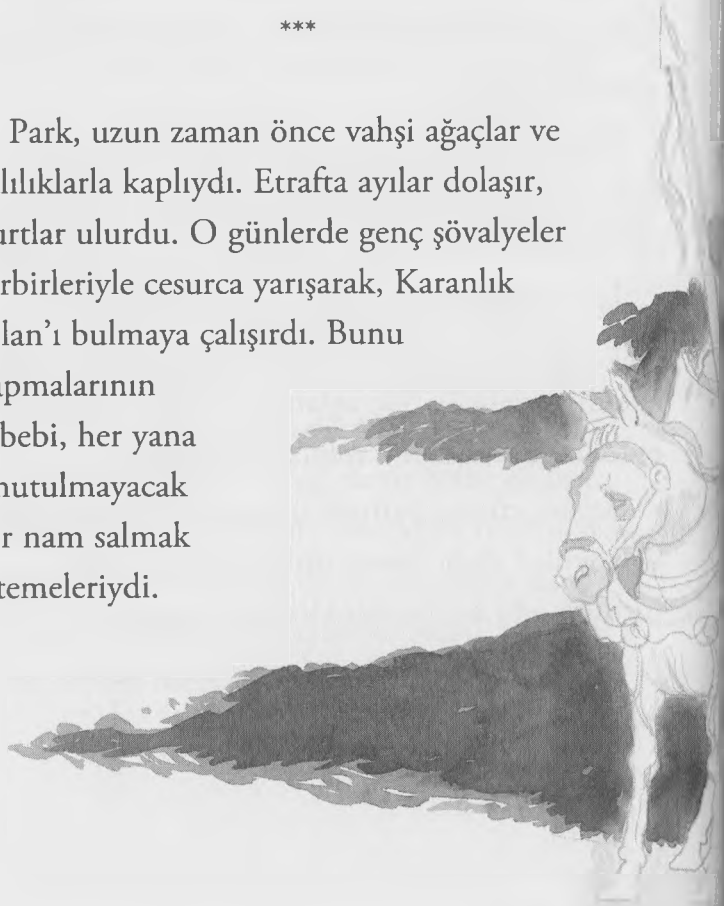
“Şafaktan önce hâlâ vaktiniz var,” dedi giderken.

“Ve beni hayal kırıklığına uğrattığınız için artık son ve en kötü silahımı kullanmak zorundayım. Karanlık Olan’ı salacağım.”

Büyük parmaklıkları bir kapıya ulaştılar. Kapılar açıldı ve pelerininin savuran ejderha yaratıcısı, odanın içine girip karanlıkta kayboldu.

***

Park, uzun zaman önce vahşi ağaçlar ve çalılıklarla kaplıydı. Etrafta ayılar dolaşır, kurtlar ulurdu. O günlerde genç şövalyeler birbirleriyle cesurca yarışarak, Karanlık Olan’ı bulmaya çalışırdı. Bunu yapmalarının sebebi, her yana unutulmayacak bir nam salmak istemeleriydi.

Uzun zaman ve yıllar geçmesine rağmen hiçbirini geri dönmedi fakat ruhları hep parkta dolaşmaya devam etti.

Bunu insanları korkutmak için yapmıyorlardı, tek istedikleri insanların yanlışlıkla bu korkunç yaratıkla karşılaşmamasıydı. Uzunca bir süre ay ışığının aydınlattığı uzun patikalarda, ışık saçan ruhlar olarak gezindiler ama birinden kaçarmış gibi görünen hiç kimseye rastlamadılar. Bu nedenle de artık Karanlık Olan'ın yenilmez olduğuna inandılar.

Bazıları, Karanlık Olan'ı ejderha yaratıcısının yapmadığını söyler. Onun, ejderha yaratıcısı Nab End Evi'ne gelmeden çok uzun süre önce orada olduğunu ve adamın şans eseri yarattığı yakalayıp hapsettiğini anlatırlar. Herkesin bildiği tek şeyse, adamın kocaman, bu yeşil ejderhayı evin altında bir zindanda sakladığıdır.

Bu arada şövalyeler bazen tek başlarına, bazen hep beraber ağaçların içine oturup beklerler. Bu ruhları hiç kimsenin görmemesinin muhtemel sebebi, insanın aklına ağaç içine bakmayı getirememesidir.

Fakat o gece Shaun, İğrenç ile Küçük Suç'u korkutup kaçırdığında ağaçtan ağaca bu olay anlatılmış ve birinin ejderha yaratıcısının cücelerini yendiği, ejderha yaratıcısının da Karanlık Olan'ı salacağı söylentisi çıkmıştı.

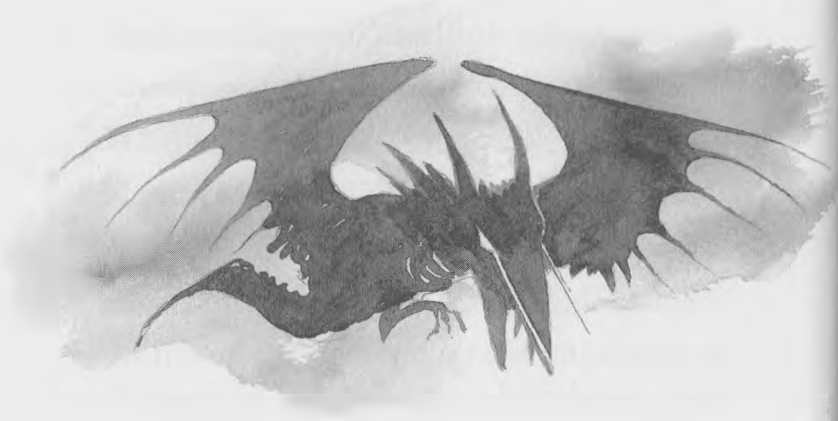
Korkunç, hayaletvari bir sesle tüm şövalyeler ağaçlardan aşağı atlayıp parkın her yanına dağıldılar. Bir grup şövalye de Kızıl Kayalar'a uzanan patikada ilerlemekte olan Shaun'la karşılaştı.

Korkmasın diye zırhlarını açıp gülümseyerek ona, “Merhaba delikanlı!” diye selam verdiler.

Fakat gülseler de gülmeseler de aniden tuhaf şekilde parlayan üç şövalye silüetiyle karşılaşmak epey ürkütücüydü.

Shaun, Soğuk Savaş’ı çekip karşılarına dikildi ve ne yapacağını bilmez bir halde öylece durdu.

16

Güçlü Dur!

Tam o sırada, Karanlık Olan süzülerek parka doğru geliyordu. Herkes kanatlarından çıkan yüksek sesleri ve ağaçların üzerinden esen rüzgârı hissedebiliyordu. Yaratığın gözlerinden çıkan altın renkli ışıklar, Shaun'un durduğu yeri aydınlattı.

Bunu gören minik hayvanların hepsi korkudan donakalmıştı.

Joe ile çocuklar, çalılıkların arasına saklanıp nefeslerini tuttular.

Üç şövalye de kılıçlarını çekmişti. Bu kılıçlarla pek bir şey yapamayacaklarını bilseler de ruh gibi görünmeleri sayesinde belki de Karanlık Olan, yapacakları hareketlerden sersemler diye umdular.

(Fakat kalplerinin derinliklerinde, öyle olmayacağını biliyorlardı.)

Shaun'a yardım için yapabilecekleri tek şey onu destekleyecek şeyleri bağırarak söylemekti ki bunlar bile çok az duyulan

sesler olarak gecenin soğuşunda yankılanacaktı.

Fakat Shaun, “Güçlü dur!” diye kendisine verilen desteği işitti ve Soğuk Savaş’ı havaya kaldırarak öylece durdu.

Aşağı süzülen yaratık, çocuğun bu cesur tavrını fark etmişti. O kadar şaşırđı ki çılgınca bir sağa bir sola uçtu.

Sonra geri dönüp Shaun’un durduğu yere geldi. Bu kez yaklaştıkça kükrüyordu. Ama Shaun güçlü bir şekilde durup bekledi. Minik gece avcılarını topraktan ailece çıkmış, çocuğun spor ayakkabılarındaki bağcıklara toplanmıştı.

Bu minik yaratıklar, birçok arkadaşlarının ve dostlarının zalim şahinler tarafından kaçırıldığını görmüşlerdi ve bu bir çeşit süper şahin zannettikleri yaratık, bir insanı da pençeleriyle kapıp götürebilirdi. O nedenle, ağırlık yaparak Shaun’u da kapamasın diye ayaklarına çıkıyorlardı.

Büyüdüldil, gölgelerin arasından çıkıp sırtını dikleştirerek Karanlık Olan’a tıslamaya başladı.

Karanlık Olan üzerlerine gelirken, Shaun bir kez daha Soğuk Savaş'ı havada döndürdü. Bu, yarattığın geri uçmasına sebep olmuştu. Küçük bir çocuğun kendisine karşı koyan tavrı (aslında herhangi bir tavrı) onun hiç beklemediği bir durumdu.

Joe ve çocuklar da çalılıklardan çıkıp Shaun ile Büyüdüil'in yanına geldiler.

“Onlara yardım etmeliyiz!” dedi Joe. “Fakat nasıl?”

“Taş atabiliriz!” dedi en küçük çocuk. Fakat yerden minik taşları almak için eğildiğinde bile bunun yeterli olmayacağını, taşların kendi üstlerine geri düşeceğini biliyordu.

Savaş

Kızıl Kayalar'ın tepesindeyse Michael, sihirbaz ve ejderha son gözyaşı da toprak tarafından emilene dek bekledi.

“Ve şimdi canım,” dedi sihirbaz, “sen her şeyiyle iyi, cesur bir ejderhasın ve artık tüm arkadaşlarını görüp duyabilirsin.”

Ejderha kocaman başını havaya kaldırıp güçlük bir çığlık attı. Sesi, çok uzaklardaki başka ejderha çığlıkları tarafından cevaplanmıştı. Ejderha bir mutluluk çığlığı daha atıp kanatlarını açarak geceye doğru uçtu.

Michael, kayaların ucunda dikilip ejderhanın koyu silueti görünmez olana dek arkasından baktı. Sonra aniden, ay ışığı karardı ve önünden bulut gibi iri bir şey geçti. Kocaman kanatların sesi duyulmaya başladı.

Aşağı bakan Michael, elinde kılıcını tutmuş Karanlık Olan'a karşı direnen kardeşi Shaun'u gördü.

Ayrıca Büyüdüdü'l'i ve minik hayvanları da fark etti. Çalılarının arasından koşarak gelen arkadaşı Joe ile diğer çocukları da görmüştü, silahları yalnızca çalılar ve dallardı.

"Bir şey yapamaz mısınız?" diye sihirbaza umutsuzca sordu. Kimsenin bu güce çok uzun süre karşı koyamayacağını farkındaydı.

"Tabii ki canım," dedi büyücü ve elindeki kâğıtları açmaya başladı. Tozlu sayfaları karıştırdı. "O kadar uzun zamandır büyülerimden uzağım ki onların varlığını bile unutmuşum..."

"Ah!" diye devam etti ve bir kâğıdı titreyerek çıkardı. "İşte burada. *Ne kadar güçlü olursa olsun kötüye karşı herhangi birini ya da bir şeyi silahlandırmak...*"

Bir dakika boyunca kendi kendine mırıldandı sonra da kayaların ucuna gelerek ellerini salladı.

Joe ve çocukların ellerinde aniden kılıçlar belirmişti. Hatta bağcıklardaki minik hayvanlar da aslan gücüne erişmişlerdi. Fakat Karanlık Olan'ın güçlü kanatları onları yere serdi.

Ve ejderha yüzünü, bir kez daha Shaun'a çevirdi.

"Ah, keşke ben de orada, onların yanında olsaydım!" diye haykırdı Michael.

"Bundan daha kolay ne var?" dedi sihirbaz ve Michael kendini anında Joe'nun yanında buldu. Fakat elleri boştu.

"Benim kılıcım yok!" diye bağırdı ve kayaların oraya, sihirbazın durduğu yere baktı.

"Özür dilerim eski dost," diye yankılandı sihirbazın sesi ve Michael'ın da elinde bir kılıç beliriverdi.

"Tamam!" dedi Joe. "Haydi yenelim şu Karanlık Olan'ı."

"Haydi!" dedi Michael.

"Haydi!" diye bağırdı tüm çocuklar.

Fakat Shaun'un ayaklarında duran üç aslan gücündeki minik yaratıklara, hatta Büyülüdil'in pençeleri ve kendisine her yandan saldıran kılıçlara rağmen, Karanlık Olan her zamankinden daha güçlü görünüyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Michael, Joe’ya.

Siyah kanatlar tepelerinde çırpınırken, onlar da çocuklarla birlikte adım adım geri çekiliyor ve Shaun’u minik hayvanlarla, patikada yalnız bırakıyorlardı.

Ejderha Ateşi

Ejderha yaratıcısı, evindeki kristal topundan tüm olan biteni izliyordu. O izlerken, Kötü Düşünce de durmadan etrafında dönüp adama bir şeyler getiriyordu ki bunları istediği filan da yoktu. Terlik, tost, yünden başlık gibi şeylerdi bu getirdikleri. Ejderha yaratıcısı bunların hepsini bir kenara attı. “Tek istediğim zaman,” diye kükredi. “Karanlık Olan, şafaktan sonra dışarda yaşayamaz.”

Bu, en kötü silahı için oldukça berbat bir sondu ve Kötü Düşünce bunun farkındaydı ama daha fazla soru sormayacak kadar da akıllıydı tabii.

“Ah, birazdan o çocukların işini bitirir,” dedi cüce ve yağlı tostunu tekrar tabağa yerleştirip kendisi yemeye başladı.

“İyi de çocuk kılıcına doğru ismi buldu,” dedi ejderha yaratıcısı çok sakın bir ses tonuyla.

“İğrenç ile Küçük Suç, çocuk ismi bulduğunda çalılıklarda korkaklar gibi titriyorlardı.”

“Bu sadece birazcık sihir,” dedi Kötü Düşünce.
“Şans eseri olmuş bir şey, şansını uzun sürmeyecektir.”

“Seni sersem!” dedi ejderha yaratıcısı. “Görmüyor musun? Uzun *sürüyor*. Yoksa minik bir çocuk öyle büyük bir tehlikeye nasıl karşı koyabilirdi? Uzun *sürüyor* çünkü buna inanıyor.”

“Onu inanmaktan vazgeçirebilir miyiz?” diye sordu Kötü Düşünce.

Ejderha yaratıcısı gülümsedi. “*Biz mi?*” dedi.
“Herhalde *ben* diyecektin.”

İpin bağlı olduğu çengeli çevirerek içinde İğrenç, Küçük Suç ve Skrimshanks’in bulunduğu ağı aşağı indirmeye başladı.

Üçü birden salıverildikleri için çok şaşırmışlardı.
“Bize ihtiyacı var,” diye düşündü İğrenç ve bu konuda haklıydı.

“Diğerlerini de alın,” dedi ejderha yaratıcısı.
“Parka gidip şafaktan önce Shaun’un inancını yerle bir edecek bir yol bulun.”

“Kesinlikle patron,” dedi İğrenç, Kötü Düşünce, Küçük Suç, Pis ve Açgözlü’yle birlikte çabucak yola koyuldular.

Ejderha yaratıcısı sonra Skrimshanks’e döndü. “Sana gelince,” diye devam etti ve ağı kaldırdı, “bunu tamir et ve bu kez doğru dürüst tamir et. Ona ihtiyacımız olacak.”

Fakat cüceler parkın çakıllı patikalarında ilerlerken, gökyüzünde kırmızı-Altın rengi ışık demeti oluşmaya başlamıştı bile.

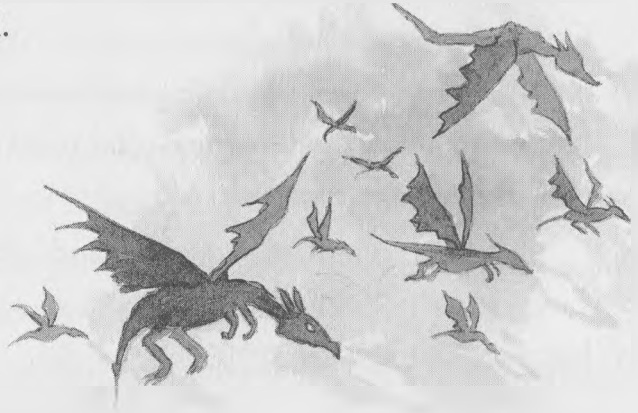
“Bu ejderha ateşi!” diye homurdandı ejderha yaratıcısı kristal topuna bakarak. “Bu ejderha ateşi...”

Zıplayıp hemen odanın diğer yanına koştu, bir süre ağır pencereyle mücadele ettikten sonra açabildi. “Ejderha ateşi!” diye bağırdı.

“Görevini yap, Karanlık Olan. Hiçbirini kaçıрма! Ama elini çabuk tut! Ejderhalar çok yaklaştı!”

Adamın parkta yankılanan sesini herkes duymuştu. Sonra gökyüzü iyice aydınlandı. Sanki yüzlerce ateş yakılmış gibiydi.

Michael, ejderhasını gördü. Yaratık alev saçıyordu ve yanında uzun zaman önce kaybettiği tüm arkadaşlarıyla beraber, hızla onlara doğru geliyordu. Kanat çırpışları bütün çimenleri titretiyor, ağaçların dalları sallanıyordu. Bazı minik çocuklar bu esinti karşısında sendelediler, minik yaratıklarsa patikanın diğer ucuna savrulmuşlardı.

Shaun ise ayaklarını oynatmadan, elinde Soğuk Savaş'la saldırmaya hazır bekliyordu. Sonra ejderhalar, Karanlık Olan'ın üzerinde belirdiler. Ejderhanın siyah gövdesi bir an için, diğerlerinin yeşil ve bronz pulları arasında kayboldu. Fakat tıpkı şeytani bir volkan gibi patlayan yaratık birden tüm ejderhaları sağa sola savurdu.

“Artık güçlüsünüz!” diye seslendi Michael. Bir yandan da koşuyordu ve Karanlık Olan'ın yanına doğru gidiyordu ki o tarafta da diğer ejderhaların püskürttüğü tehlikeli alevler vardı. Bu, diğer ejderhaların ilk savaşıydı ve henüz hiçbiri güçlerinden ve cesaretlerinden emin değillerdi.

“Yapabilirsiniz!” diye haykırdı Michael. “Tüm ejderhaların yapabildiğini, sizler de yapabilirsiniz!”

Bu sözleri duyan ejderhalar kafalarını kaldırıp tekrar saldırıya geçtiler ve alevlerini fırlatmaya başladılar. Geriye doğru dönen Karanlık Olan, son bir ölümcül hareket daha yaptı. Gözlerinin içinde kızıl-bronz alevler parlıyordu. Bir an için, siyah bir bulut gibi havada öylece durdu.

Sonra bu bulut küle döndü ve yavaşça yere indi. Yaratık ölmüştü.

“Ah, hepiniz ne kadar da cesursunuz!” diye bağırdı Michael. Ama daha o konuşurken, tüm ejderhalar çoktan Nab End Evi’ne doğru yola çıkmışlardı bile.

Büyünün Sonu

Siyah küllerin tamamı da savrulup gidince, Shaun artık kılıcını indirdi. Kolları ağrıyor, kendini çok yorgun hissediyordu. Kardeşi Michael, Joe ve tüm çocuklar etrafında toplandı.

***

Skrimshanks, ağır ağı arkasında sürükleyerek evine doğru yol aldı. Tam bu sırada gökyüzünün kızıla boyandığını görmüştü. Nab End Evi solunda kalıyordu. Açılan pencerenin sesiyle eve bakan adam, ejderha yaratıcısının camdan eğilip “Ejderha ateşi!” diye bağırdığını fark etti.

Ejderha yaratıcısının üzerinde uçan ejderhaları gördü.

Hepsinin burun delikleri kocaman açılmış, alev saçıyorlardı. Ejderha yaratıcısı ise pencereyi kapatmaya uğraşıyordu. Bir dakika sonra, bir patlama sesi duyuldu ve bir şey kanalın sularına kâğıt gibi düştü. Ejderha yaratıcısı sonsuza dek yok olmuştu.

“İyi,” diye düşündü Skrimshanks, “kontrol edemeyeceğin bir şey yapmışsın demek ki.”

Elindeki düğüme ve ayaklarında ağırlık yapan ağa baktı. Bu kadar kötü bir amaca yardım ettiği için kendinden utandı ama aklına yeni bir fikir gelmişti. Artık ejderha yaratıcısı öldüğüne göre, bu ağı başka bir şey için kullanabilirdi. Ağı sürükleyerek evine doğru götürdü.

***

Parka giden cüceler de ejderhaların saçtığı alevleri ve ejderha yaratıcısının pencereden aşağı düştüğünü görmüşlerdi.

“Ne yapacağız şimdi? Ne yapacağız şimdi?” diye bağırdı Kötü Düşünce. Pis ve Açgözlü birbirlerine yapışmış ağlıyorlardı. Küçük Suç, etrafta daireler çizerek yürüyordu. Durmadan, “Olamaz, olamaz, olamaz,” diyordu. Ejderha yaratıcısı olmadan, onlar kaybolurdu. Sakinliğini tek koruyan İğrenç’ti.

“Gidebileceğimiz bir yer var,” dedi. “Neresi olduğunu biliyorum. Çabuk!” Hemen onun dediğini yapıp hiç soru sormadan koşular. Ne de olsa biri kontrolü eline almıştı. Onların da istedikleri ve ihtiyaç duydukları şey buydu.

Sürüsünü güden İğrenç, “Artık *ben* işbaşındayım. Ve bir-iki şey biliyorum. Gözümü, kulağımı hep açık tutmuştum çünkü,” diye düşündü.

“Şuraya dönün,” dedi patikanın sonunu göstererek.

“Tabii patron,” dedi cüceler. “Tabii.”

***

Michael, ejderhasının yanına oturdu. Artık veda vakti gelmişti.

“Kalamaz mısınız?” diye sordu Michael. “Parkta yaşayabilirsin. Ben de gelir seni ziyaret ederim...”

“Ama ben bir ejderhayım,” dedi ejderha kibarca, “ve sen de bir çocuksun. Biz sadece bu kısa ve sihirli anda bir arada olabilirdik. Dostlarım beni bekliyor.” On yeşil ejderhanın sabırla oturup beklediği yere dönerek pençesini salladı.

“Biliyorum,” dedi Michael ve kollarını ejderhanın boynuna doladı. “Hoşça kal!”

Sonra ejderhalar, kocaman bir kuş sürüsü gibi uçtular ve kısa süre içinde, karanlık gökyüzünde gözden kayboldular.

Michael, Joe ve Shaun, Büyülüdil ile çocukların yanına gitti. Hayalet şövalyeler de oradaydı fakat tıpkı birer sis bulutu gibi yok oluyorlardı. “Hoşça kalın!” diyen sesleri cılız bir şekilde yankılansa da kalpten gelen coşkuları hissedilebiliyordu.

“Herkes hoşça kal diyor,” dedi Michael. Gözleri dolmuştu ve diğerlerinin yanında ağlamaktan çekiniyordu. Eğer ağlarsam, diye düşündü, yaptığım bütün o cesurca şeyler boşa gidecek.

“Hayır... hayır!” diyen ejderhanın sesini duydu. “Gösterdiğin cesaret hep orada olacak...”

“Ah, teşekkür ederim!” diye düşündü Michael. Ayır olsalar da ejderhasıyla birbirlerinin hâlâ akıllarını okuyor olmaları onu çok etkilemiş ve mutlu etmişti. “Her zaman yapabilecek miyiz bunu?” diye sordu.

“Her zaman...” dedi gelen cevap.

Hızla patikadan koşan cadıyı gören Büyüdü, “İşte ‘merhaba’ denecek biri,” dedi. Kadının elinde minik, porselen bir tabak, içinde de bir kaşık vardı. Kuzgun ise, omzunda oturuyordu.

“İşte buradasınız,” dedi kediyi görünce. “Akşam yemeği için balık getirdim. Son bir saattir, kaşıkla tabağa vurarak seni çağırıyorum.”

Herkes güldü. Porselen tabağa vuran kaşığın sesinin tüm o bağırış, çağırış, kılıç sesleri ve gürültü arasında duyulamayacağını düşündüler.

Çocuklar hâlâ yaşadıkları macera hakkında konuşuyor ve ağdan kaçışlarını anlatıyorlardı. Ama artık hepsinin uykusu gelmiş ve sihirbazın onlara hediye ettiği muhteşem kılıçları da yok olmuştu. Bunu zar zor fark ettiler. Ufak ufak, tüm yaşananlar bir rüyaymış gibi gelmeye başlamıştı.

Çok yakında, hepsini unutacaklardı.

Herkes köye doğru gidiyordu. Evler, sabah kalvartısı için ışıkların yakılmasıyla parlamaya başlamıştı. Bu gece, şimdiye dek hiç olmamış büyü bir geceydi ve aslında bunlar sadece evlerine giden bir grup çocuktü.

Fakat yaşlı sihirbazın, cadının, kedinin ve kuzgunun elinde hâlâ biraz büyü vardı.

Sihirbaz, bir süreliğine cadının konuğu olacaktı. Beraberce patikadan, eve doğru yol aldılar.

Shaun yaklaşp, Büyüdüil'in başını okşadı. Bu güzel ve cesur hayvana hoşça kal diyeceğı için çok üzülyordu.

“Ah, onu yine göreceksin,” dedi cadı. “Fakat tüm siyah kediler birbirlerine benzedikleri için, o mu, değil mi bundan pek emin olamayacaksın.”

“Şaka yapmaya bayılır,” dedi Büyüdü, Shaun’un kulağına. “Ama ben senin anlamını sağlım. Sana bir işaret yollarım.”

Kuzgun, “Hoşça kalın!” diyerek gıladı ve geceye doğru uçu. Shaun ayağı kalktı. Michael ve Joe’ya, “Haydi,” dedi. “Gidelim.” Artık plastik bir oyuncağı dönen kılıcına baktı.

“Bunu atacağım,” diye düşündü ama elini havaya kaldırınca, aklına bir fikir geldi. Atmak yerine, onu bir ağacın dalına astı.

“Belki başka çocuklar onu bulur ve isim verirler,” dedi. “Ve umarım onu bulan her kim olursa, muhteşem bir macera yaşar.”

Sonra üçü birden evlerine doğru koştu.

Yazar Hakkında

Geçen yaz bir gün, üç küçük çocuk beni ziyaret etti: Kapı komşumuz Joe ve aynı evde yaşayan diğer iki kapı komşumuz Shaun ve Michael. Bana “Kitap yapıyor musun?” diye sordular. Ben de “yapıyorum” deyince, kendileri için de bir tane yapar mıyım diye öğrenmek istediler. Ben onlara, “Tabii ki yaparım. Kitap ne hakkında olsun?” diye sordum. Onlar da bana “Ejderhalar!” diye cevap verdi.

Ejderhalarla ilgili bu hikâyeyi erteleyebilirdim çünkü o zamanlar başka bir işi bitirmekle meşguldüm fakat tüm yaz boyunca Joe, Shaun ve Michael sürekli kapıma gelip kaç kelime yazdığımı sordular. Üstelik kafadan bir figür uydurmak da işe yaramayacaktı çünkü daha önce kendilerine söz verilen ejderha figürüne odaklanmışlardı. İşte ben de bu yüzden *Ejderha Yaratıcısına Gidiş*'i yazdım.

Bu Yaş Grubuna Uygun Serinin Diğer Kitapları

Bracken Tepesi'nin Hayaletleri
Dünyanın En Kötü Takımı
Futbol Şovları
Toz Maymunu
Paradise Lisesi'ndeki Uzaylılar
Luke Lively ve Uyku Şatosu
Kâbus Makinesi
Vikinglerin Yüz Karası
Benim Masum Kobayım
Fare Takımı
Tahta Çubuklar
Beowulf, Grendel ve Ejderha
Yıldız Meyvesi Ağacı ve Diğer Hikâyeler
Ejderha Öyküleri

Kısa Testin Cevapları

1. C

2. Cesarct

3. Çünkü Shaun kılıca isim verirken,

havadaki o soğuk tehdidi hissetmişti, o

yüzden bu inanabileceği bir şeydi.